

Cesta

8-9

2007

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 5 Kč

Modlitba	3
Exodus aneb Přeházené listy Bible.....	4
Záhadný nápis	6
Osobnost měsíce.....	7
Hvězda a leknín	8
Divizna	10
Biblická jména – CH.....	11
Výtvarně-literární soutěž.....	12
Učíte se anglicky?	13
Soutěž o tři knihy	14
Rostliny v Bibli	15
Prosba.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: O. Bajusová, O. Ušák, V. Švejdová a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji ti za prázdniny,
které už ovšem pomalu končí
a my se musíme vrátit zpátky do školy.

Na něco se už docela těším,
taky na kamarády,
ale nevadilo by mi,
kdyby byly prázdniny delší.

Prosím tě,
ať nám to všem ve škole dobře jde,
abychom se nemuseli bát písemek a zkoušení.

Amen.

Milé děti, kniha Exodus (2. kniha Mojžíšova) vypráví o tom, jak Mojžíš zachránil Izraelce z egyptského otroctví a o jejich putování pouští do země zaslíbené. Mojžíš si zapisoval vše, co je po cestě potkalo. Protože však jejich pouť byla skutečně dlouhá a velmi náročná, nějak se mu během cesty jednotlivé stránky jeho zápisků pomíchaly. Počínaje tímto číslem Cesty otiskneme vždy jeden příběh, jehož jednotlivé části však budou přeházené. Kontrolou pro to, zda se vám je podařilo správně seřadit, bude slovo, které vám vyjde z písmenek, uvedených za jednotlivými částmi příběhu. Toto slovo najdete na str. 6.

I. Narození Mojžíše

A tak se narodil jednomu manželskému páru chlapec. Jeho matka se ho nechtěla vzdát, a tak ho ukrývala po tři měsíce. Déle však již nemohla, proto ho vložila do ošatky vymazané asfaltem a smolou a tu dala do rákosí na břehu Nilu. Sestra toho chlapečka se postavila kousek dál, aby sledovala, co se s miminkem stane. **(Ž)**

Jákobův syn Josef dostal od Hospodina dar – umění vykládat sny. Bratři mu však záviděli otcovu přízeň a prodali jej do egyptského otroctví. Tam, díky svým schopnostem a umění vyložit každému, co se mu zdálo, postupně získal velmi významné postavení. Po čase se usmířil s bratry a ti se i s otcem a všemi příbuznými usadili v Egyptě, protože v jejich zemi vládl hlad. Díky Josefovi se těšili faraónově přízni a dařilo se jim velmi dobře. **(M)**

Faraónova dcera se právě přišla na tomto místě koupat do řeky. Všimla si ošatky s dítětem. Poslala svou otrokyni, aby dítě přinesla. Poznala, že je to hebrejský chlapec. **(I)**

Proto nakonec faraón rozhodl, že každý syn, který se Hebrejcům narodí, bude usmrcen. Nejprve to nařídil porodním bábám (jmenovaly se Šifra a Púa), ty se však bály Hospodina, a proto faraóna neposlechly. Proto faraón nařídil všem Egyptanům, aby hodili do Nilu každého nově narozeného hebrejského chlapce. Dívky směly zůstat naživu. **(J)**

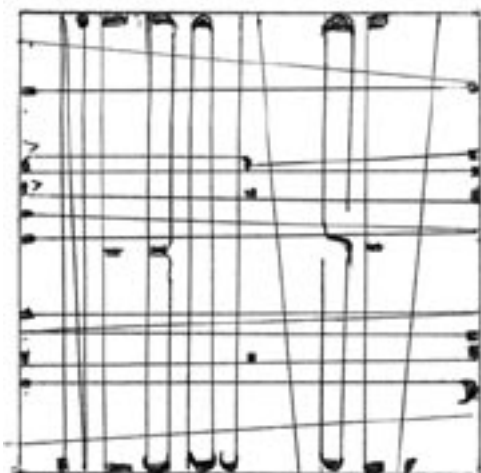
Bylo jí ho líto a rozhodla se, že jej přijme za syna. Sestra toho chlapečka se pohotově nabídla, že dítěti sežene kojnou, a přivedla svou matku. Když matka dítě odkojila, odvedla jej zpět faraónově dceři, která jej vychovala. Protože ho vytáhla z vody, dala mu jméno Mojžíš, což znamená Vytahující. **(Š)**

Postupně byl izraelský – hebrejský lid v Egyptě stále početnější a díky své zdatnosti začal dělat pozdějším faraónům starosti. Rozhodli se proto

tento národ zotročit. Hebrejci museli vykonávat těžké práce, vyrábět cihly a stavět města, drábi dohlíželi na to, aby v práci nepolevovali. I přes kruté zacházení se však tento lid stále množil a faraónové se báli, že by se jednou mohl obrátit proti nim. **(O)**

Jana Krajčířková

Dokážeš přečíst nápis? Jsou to čtyři slova. Nevíš-li si rady, dej si stránku vodorovně před oči. Správnost řešení si můžeš ověřit v Markově evangeliu 5,36.

ZS

Miroslav TYRŠ

(* 17. 9. 1832 Děčín, + 8. 8. 1884 Ötz, Tyrolsko)

– umělecký kritik a historik umění, spoluzakladatel organizovaného tělovýchovného hnutí v Čechách

Miroslav Tyrš měl dvě velké lásky: tělo- výchovu a umění. Spolu se svým přítelem a otcem své ženy Renáty J. Fügnerem stál u zrodu české tělocvičné organizace Sokol, založené 16. února 1862, a byl nejen spoluvůrcem sokolských idejí, ale i duší praktické činnosti Sokola. Věnoval obrovské úsilí získávání i výchově cvičitelského sboru, vypracoval sokolské řády, vytvořil české tělocvičné názvosloví, v podstatě užívané dodnes, a v díle Základové tělocviku formuloval odborné zásady pro sokolskou činnost. Podařilo se mu spojit tělovýchovu s antickým ideálem kalokagathie (krásy a dobra) i s bojem českého národa za svobodu a pokrokový společenský vývoj.

Rušný politický život, který zachvátil Čechy v roce 1867, strhl i Tyrše. Od roku 1869 byl poslancem českého sněmu a v roce 1873 byl zvolen do říšské rady.

Bližší než politika byla Tyršovi činnost na poli estetiky a výtvarného umění. Svými články a statěmi položil základy novodobé české výtvarné kritiky. Byl zasvěceným průvodcem českého čtenáře po říši výtvarného umění i přítelem a rádcem nové generace mladých umělců.

Tato činnost i těžká nervová choroba vzdálily Tyrše na čas od práce v Sokole. Vrátil se k ní koncem 70. let a především z jeho iniciativy byl roku 1882 uspořádán první všesokolský slet. V roce 1881 byl Tyrš jmenován docentem na české technice a v následujícím roce mimořádným profesorem na české universitě. Byl oblíbeným profesorem a pracoval na rozsáhlém díle Dějiny výtvarných umění. K jeho vydání však nedošlo. Nemocný Tyrš odjel v létě 1884 na léčení do horské vesničky Ötzu v Tyrolských Alpách. Ze své vycházky 8. srpna se již nevrátil. Jeho tělo bylo nalezeno v horské říčce Aaše.

Kdyysi byli všichni lidé na světě šťastni. Nikdo neměl hlad a nikdo nebyl nemocný. Zvířata žila pospolu v míru, ptáci jásavě zpívali, ve vzduchu bylo plno sladké vůně květin a každý strom a keř dával ovoce.

V této šťastné době žili Indiáni volně a svobodně. Za večerů se scházivali na prérii a pozorovali hvězdy. „Tam mají domov ti, kteří nás opustili,“ říkal moudrý stařec.

Jednoho večera spatřili Indiáni hvězdu, která zářila mnohem jasněji než všechny ostatní. Zdálo se jim, že je velmi blízko, jak tak visela na jižní obloze nad horským úbočím.

„Vypadá jako ohnivý míč,“ volaly děti. „Podívejte se. Hýbá se. Je to míč. Nebo je to pták letící k hoře. Je to pták ohnivák, je to opravdu pták ohnivák.“ Indiánské děti totiž slyšely o velikém ptáku z hor. Oči mu prý zářily jako blesky a když zamával křídly, znělo to jako hukot bouře.

„Otec mně kdysi vyprávěl o hvězdě, která putuje nebem,“ řekl moudrý stařec. „Opustila svůj domov na obloze, aby zvěstovala válku, ale hvězda se pohybovala vždycky napříč nebem. Za ní se táhl ohnivý mrak šípů. Tuto hvězdu však žádné šípky neprovázejí. Nemůže to být hvězda války.“

Té noci měl mladý bojovník sen. Zdálo se mu, že stoupal po úbočí hory, aby našel tu divnou hvězdu. A když ji našel, hvězda se proměnila v děvče, které najednou stanulo vedle něho.

„Mám ráda tuto krásnou zem,“ řeklo. „Mám ráda její řeky, jezera a hory. Mám ráda ptáky a květiny. Ale nade všechno mám ráda děti. Mladý bojovníku, zeptej se vašich moudrých starců, kde mohu žít tak, abych stále viděla děti?“

V další noci, kdy Indiáni zase pozorovali hvězdu, mladý bojovník vyprávěl o snu, který se mu zdál.

„Řekni hvězdě,“ pravili moudří starci, „že ji rádi uvítáme, kdekoliv se jí zalíbí žít.“ Bojovník to ve snu hvězdě vyřídil.

A tak přišla hvězda žít na zem. Nejprve bydlila v bílé růži na úbočí hory. Ale tam byla osamělá, protože žádné dítě k ní nepřišlo. „Děti si hrají na širokých prériích,“ řekla hvězda. „Musím bydlet tam, kde bych jim byla nablízku.“

Sestoupila tedy do prerie a žila s malým broučkem. „Budu s ním létat na zemi z místa na místo. Uvidím přitom své sestry hvězdy na obloze a zároveň i děti, jak si hrají.“

Ale malý brouček létal jen za tmy, a tak hvězda nikdy děti nespatriła.

„Nejsem šťastná,“ řekla hvězda, „musím bydlet tam, kde uvidím hvězdy na nebi a děti na zemi. Chtěla bych však, aby lidé věděli, že malý brouček měl kdysi za přítelkyni hvězdu.“

Od té doby nosí brouček na sobě malou ohnivou hvězdu.

A hvězda plula dál, až nakonec dorazila ke krásnému jezeru. Podívala se dolů na tichou hladinu a uviděla tam tisíce hvězd z nebe.

„Už vím, kde mám bydlet,“ řekla hvězda. „Budu žít na tomto jezeře. Ve dne uvidím děti veslující na kánoích a hrající si na březích. V noci přijdou moje sestry hvězdy a zůstanou se mnou na tiché hladině.“

Druhého dne zrána pluly dvě indiánské děti na kánoi. Náhle uviděly nádherný leknín skvící se na jezeře.

„Hvězda. Hvězda,“ volaly. „Hvězda přišla žít k nám na jezero.“

„Hvězda našla domov,“ řekli moudří starci. „Budeme ji nazývat hvězdným květem.“

A hvězdný květ každého dne pozoroval děti, jak si hrají, a v noci byly všude kolem něho na tiché hladině její sestry z nebe.

Starou indiánskou pohádku přel. J. a Z. Svobodovi

Divila se divizna,
proč jí lásku nevyzná
cvrček, který už tak dlouho
u nohou jí hoří touhou.

Cvrček zatím, věřte mi,
se svou ženou při zemi
starají se o dětičky,
učí je hrát na housličky.

Svatava Mášová

Kromě několika jmen, která jsou jen zmiňována v různých biblických rodokmenech, jsem, tentokrát jen ve Starém zákoně, vypátrala tyto postavy:

Chana (1 S 1,2) – matka proroka Samuele, která si tolik přála syna, že jej při modlitbě slíbila Hospodinu. Svůj slib pak skutečně splnila a chlapce přivedla knězi Élímu, aby sloužil v chrámu.

Chofní (1 S 1,3) – syn kněze Élího, který s bratrem Pinchaselem pracoval v chrámu také jako kněz, ovšem nechovali se dobře. Za to je stihl trest – když nesli do boje s Pelištejci schránu úmluvy, byli zabiti a schrána padla do rukou nepřátel.

Chúšaj Arkijský (2 S 16,16) – přítel krále Davida, který mu pomohl v boji proti synovi Abšolómovi, jenž se proti otci vzbouřil a chtěl sám vládnout.

Chíram (1 Kr 5,15) – týrský král, také Davidův přítel, který mu dodával vzácné dřevo z libanonských cedrů a cypřišů na stavbu jeho paláce. Stejně pak pomohl i Šalomounovi při stavbě chrámu.

Chazael (2 Kr 8,7–15) – jeden z aramejských králů. Že nastoupí na trůn, mu předpověděl prorok Elíša. Když mu to oznamoval, plakal, protože viděl, jakého zla se v budoucnu dopustí vůči Izraelcům.

Chizkijáš (2 Kr 18,1) – judský král, jeden z mála, kteří byli věrní Hospodinu a dodržovali jeho zákon. Kraloval v Jeruzalémě dvacet devět let.

Chilkijáš (2 Kr 22,8) – velekněz, který našel v chrámu zapomenutou knihu Zákona.

Chananí (2 Pa 16,7) – prorok, který káral judského krále Ásu za spojenectví s Aramejci.

Tentokrát bychom vám chtěli představit jednu z básní, kterou do soutěže sociálního odboru Úřadu ústřední rady ČČSH na téma „Kdo je můj bližní“ zaslala jedenáctiletá Lucie Petráňová. Obrázek nakreslila Anna Macháčková, která byla ve stejné soutěži oceněna ve věkové kategorii 6–7 let.

Můj bližní,
to je člověk milý,
který nemá dlouhou chvíli.

Pomáháme si,
v radosti i depresi.

Někdy se však rozzlobíme,
na sebe si zakřičíme.

Potom řeknu Pánu Bohu,
aby moje hříchy vzal,
odpustil mi všechny chyby
a nový život daroval.

Pak jdu za svým kamarádem,
abych mu zlo prominul,
všechny jeho špatné skutky
i ty hříchy prominul.

Nakonec se zasmějeme,
jak to všechno dopadlo.
Poděkujem Pánu Bohu,
že nás zlo nepopadlo.

Máme se už zase rádi
a jsme velcí kamarádi.

Pochopíme,
že kamarádi si odpouští,
jinak by byl každý náš den
jako život na poušti.

Proto máme Pána Boha,
abychom při sobě stáli,
své svědomí zpytovali,
kamarády se zase stali.

10. Náš letní tábor

Vždycky se moc těším na každé letní prázdniny. Obvykle trávím pár týdnů se svou babičkou, někdy jedeme s rodiči k moři, ale každý rok jedu na náš letní tábor. Nemožu si bez něj své prázdniny představit. Mám tam už hodně kamarádů a vždycky se spolu ohromně bavíme. Každý rok pro nás vedoucí připravují zajímavý program. Vždycky se týká některého biblického příběhu a my o něm hrajeme mnoho her.

Letos se například budeme učit o prvních izraelských králech – Saulovi a Davidovi. Je tam také krásné jezero, kde můžeme plavat, a kolem rozlehlé lesy.

11. Our Holiday in Egypt

We spent an exciting holiday in Egypt in August. We were mostly at a seaside, but we also visited some old places, like pyramids and so on. I would like to tell you about our visit of an ancient Orthodox church. It made a great impression on me. The church was full of old icons, in front of many were burning candles. We were lucky to come there during a service. It is very long there; usually it takes around three hours. All people (and there were hundreds of them, old, young, children) are standing almost all the time. There is a strong smell of incense which is used a lot in the Orthodox Church. The priests have magnificent vests and also the church is beautifully and luxuriously decorated. You do not know what to watch first and what next.

Slovíčka:

Orthodox Church

icons

incense

magnificent vests

Pravoslavná církev (chrám)

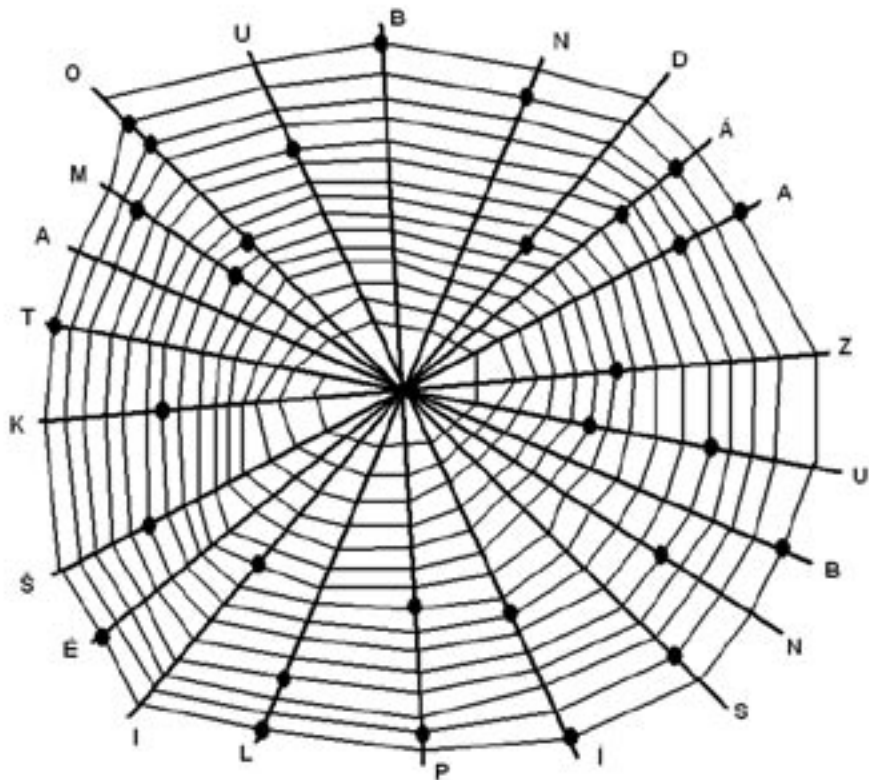
ikony

kadidlo

nádherná roucha

Tajenku z pavučinky vyčtete tak, že ji budete postupně „rozplétat“ od vnějšího okraje a vždy, když narazíte na uzlík, vypíšete si písmenko, které je u příslušného vlákna.

Kdo nám stihne své řešení zaslat do poloviny října, v listopadové Cestě může najít své jméno mezi třemi výherci knihy.

Blahopřejeme výhercům soutěže z květnové Cesty (tajenka: V květnu mají svátek naše maminky)

Ondra Mojžíš z Nové Paky

Michaela Macáková z Prahy 4 – Michle

Ráchel Slunečková z Českých Budějovic

Oliva

Oliva, tento velebný strom (Oz 14,7), je vedle vinné révy a fíkovníku, o kterých jsme se již zmiňovali, další důležitou plodinou, která se v Palestině pěstovala a pěstuje (např. Ag 2,19; Am 4,9; Iz 24,13; Jr 11,16). Plody olivy známe dobře i u nás – buď naložené jako pikantní pochoutku, nebo jako surovinu pro výrobu velmi kvalitního oleje. Ten používali Izraelci nejen k jídlu ale i ke svícení (Lv 24,2), byl jednou ze surovin na přípravu oleje svatého pomazání (Ex 30,24). Olivové dře-

vo bylo rovněž vzácným materiálem, byly z něj např. zhotoveny dveře do svatostánku v jeruzalémském chrámu (1 Kr 6,31–33).

Z větví oliv, palem, myrty a dalších listnatých stromů Izraelci zhotovovali stánky při slavnosti stánků (Neh 8,15).

Když při potopě světa chtěl Noe zjistit, zda už voda opadává, vypouštěl z lodi nejprve krkavce a potom holubici. Ta k němu konečně přiletěla s čerstvým olivovým lístkem v zobáku – Noe poznal, že již potopa končí (Gn 8,11).

V Bibli, především v Novém zákoně, se často setkáváme s místem, které se jmenuje Olivová hora. Již král David stoupal po jejím svahu, s pláčem a zahalenou hlavou, když se proti němu spiknul jeho syn Absolóm (2 S 15,30). Ježíš, právě když došli k této hoře, poslal své učedníky pro oslátko, aby na něm mohl před Velikonocemi vjet do Jeruzaléma (L 19,29; Mk 11,1; Mt 21,1). Často zde pak pobýval a rozmlouval se svým Otcem (L 21,37). Zde, v Getsemanské zahradě, pod korunami olivových stromů, se modlil také naposledy před svým zatčením (L 22,39; Mk 14,26; Mt 26,30). A představte si, děti, olivy se dožívají velmi vysokého stáří – říká se, že stromy, které dnes v této zahradě rostou, ještě Pána Ježíše pamatují!

D G D

Ref. Dej mi, Pane ví-ru, lás-ku, sí-lu, dej mi, Pane, nadě-ji a

1. 2. A D D G D

po-ko-ru. po-ko-ru. 1. Takovou ví-ru, která pohne skálou,

G A D

takovou víru, která po vodě jde, takovou ví-ru,

G D E E⁷ A A⁷

pevnou a stá-lou, dej mi, Pane, ví-ru v jméno tvé. Ref.

2. Tu lásku, která život v oběť dává,
tu lásku, která všechno odpouští,
tu lásku, jež svou silou překonává
i třeba vedro na poušti. Ref.
3. Chtěl bych mít sílu bojovat se zlem,
chtěl bych mít sílu urážky přijímat,
chtěl bych mít sílu vytrvat v dobrém
a pevně ve své víře stát. Ref.
4. Naději, která nikdy neumírá,
naději ve tvé milosrdenství,
naději, která pochybnosti stírá,
naději v pravdy vítězství. Ref.
5. Pokoru, která mlčky křivdu přijme,
pokoru, která chyby uznává,
pokoru, která sebe z chvály vyjme,
která se nikdy nehádá. Ref.

